

нѣматъ коледно дрѣвче. Молихъ татко да повикаме и Минка, а той не дава. Ще повикаме, казва твоитѣ близки роднини; пѣкъ и Минка е бѣдна и ще ни смущава; тя не знае и да се носи добрѣ. Позволи ми, бе, татко, му казвамъ, ще я измиятъ, ще я срѣшатъ, ще я наредятъ, ще я науча да се държи, само ми позволи да я повикамъ. Тя днесе ми разказа, че майка ѝ е болна, но че като оздравѣла, щѣла да спечели пари и да ѝ купи елха... Каква ти елха слѣдъ Коледа?! Пустни я бе, татко! А той не ще и не ще. Но дано Иисусъ Христосъ ѝ донесе на горкичката нѣщо за Коледа... Мама нали казва, че нощеска Иисусъ Христосъ ще прати ангелчета да разнасятъ на добритѣ дѣца подарѣци? Ахъ, горкичката Минка! Дано Иисусъ Христосъ я поне съжали...

И той се унесе въ сладъкъ сънъ... Но веднага се пробуди. Чудно нѣщо! Не сънува ли той? Не! Той попипа рѣцѣтъ си и се увѣри, че е буденъ.

Лампитѣ горѣха. Въ стаята бѣше свѣтло. Стаята бѣше пълна съ дѣца. Тукъ бѣха всички негови познати. Само Минка я нѣмаше.

Завѣситѣ на вратитѣ на гостната стая бѣха дигнати доста настрани, тѣй че цѣлата гостна стая се виждаше. Тамъ имаше голѣма коледна елха, а около нея играеха много дѣца. Колю, братъ му, го хвана за рѣка и тѣ влѣзоха въ гостната. Електрическитѣ лампи заливаха всичко съ блѣсъкъ. Срѣдъ този блѣсъкъ златнитѣ и сребърни звѣзди по елхата приплитаха тѣнцитѣ си синкави лжчи съ слабитѣ лжчи на свѣщитѣ, които горѣха по дрѣвчето.

— Да загасимъ лампитѣ! извика нѣкой.

Въ сжщия мигъ лампитѣ изгаснаха и дрѣвчето стана тържественно-красиво, тъмно и хубаво, като звѣздна нощъ.

— Ахъ, колко е хубаво!

— Ахъ, колко много е хубаво!

Въ това врѣме нѣкой хвана Стефча за рѣка и го поведе навънъ, къмъ коридора. Той се извърна и видѣ, че го води едно ангелче. Крилцата му бѣха бѣли и хубави, а на челцето му свѣтѣше истинска синя звѣздица. А усмивката му! Чудна усмивка имаше на